

Kalabaliken i kallkälla Gunde Johansson

Gunde om sin visa:

I byn fanns en skomakare. Rätt som det var fyllde han femtio år.

Eftersom han var mycket omtyckt kom hela byn med i uppvaktningen.

Joläppel-Olle hade fått epitetet "byns buse", helst det erfordrades på kalas och möten. Så skedde ock hos skomakarn.

Jag var anställd som spelman och deltog inte i slagsmålet. Visan kunde ha blivit längre. Jag minns hur gubbarna kom in med enbart slipsknutarna kvar under hakan. De satt där som knoppiga tulpaner. Jag sålde nämligen färdigknutna slipsar av dålig kvalitet i butiken vilket borde kunna räknas mig till godo. Hade slipsarna varit av högre kvalitet hade ju misshandeln blivit av grövre art. (Ur vishäftet "Knotige bröder och andra visor av Gunde Johansson")

1. Så här borti skogen är långsamt iblann,
men blir de nånting, blir de riktigt minnsann.
Sôm en gång till exempel när de luta ôt vår
å skomakarn i Kallkälla fyllde femti år.
Nu vet ni väl hur fôlk är när sôm nôen ska bli äller:
Då värer di mä näsa å funderer på puteller.
Di skramer hop pengar sôm fôlk här ä van,
å går där å glor ôm han tänker ôt stan.

2. Nu kom väl den väntade dagen te sist.
En sönda på klocksloge sju va de visst
sôm vi skulle samlas i skomakarns tjäll.
Å nog kom de fôlk ifrå alle di ställ.
De va skogvaktare Agaton å Teofil i Gropa
å gamle Otto Annerschsa å Klas å allihopa
å e sôm di kaller för TT-Tekla här,
å Back-Elsa kom ock me sin lelle kär.

3. Gubbera va lite tysta å blyga.
Di sto där i döra å blängde me yga,
för där länger in va de otäckt me fôlk.
Men int såg vi te nå mer dreckbart än mjôlk.
Varsego, stig in, sa skomakern, så går vi strax te saken.
Han va litt gla å gick å klappte Alma uppå baken.
Vi krusa e stunn, men te slut klev vi in
å satt ôss att glo på allt framsatt porslin.

4. Vi feck väl i kaffe å börja å röre,
å hadd väl int ann just för stunna te göre.
Å int va dä nôen som sa just ett knyst.
Vi dôppa å tugga å bare teg å glyst.
Men när inga glas kom fram en gång te påtår, blev vi blyga
å satt där like länge sôm panelbrär i yga
De rassla väl lite i kôpper å fat,

men int hadd vi lust mä dômdering å prat.

5. Men nu kom de tretår å halsera sträcktes,
för fram ur ett hörnskåp en hel liter kläcktes.
Tänk, nu blev de alldeles högtidligt stämt.
Vi andas förstås, men de va nätt å jämt.
Teofil i Gropa tog en näsduk utur rocken
å tôrka sej i skael sôm en herrkär eller tocken.
Sen sväljde vi supen me olika min:
Salighetsuttryck, grimascher å grin.

6. Nu dröjd de int länge förns stämninga steg.
Te slut va de ingen sôm egentligen teg.
Vi tala ôm starkhet å skratta ôt tok,
å Femörings-Johan å Arvid drog krok.
Vi vråka ôss på stolera å skröt å ackordera,
å mennas drack vi de vi feck å strax så kom de mera.
Valfrid, sôm ingen förut hört sagt ol,
han skröt över grisen han hade i fjol.

7. Joläppel-Olle, sôm vesst druckit mest,
han tömde en brun grogg strax inom sin väst.
Haha, skratta Agaton utta respekt,
men Joläppel-Olle flög ôpp som en knekt.
Back-Elsa drog näven uti borde så de hôppa,
å Agaton feck kaffe rakt i syna när han dôppa.
Nu utbröt en otrolig kalabalik
me manfôlk sôm vrôla å fruntimmersskrik.

8. Di roppa på orning å lugn i ett kör,
å mennas di skrek blev di mer i humör.
Sen kom dä fram gubbar sôm skulle ta fre,
men di blev ock osams, hur de sen geck te,
så böka di å bëna di sej ut snart hele högen,
tumla ner för trappa, for å färdas uti snögen.
Ja, byxera spräcktes å slipsa for,
gubbarna dröna å käringarna svor.

9. Månen han sken på en syn som var grann.
I vårvinternatten snart alla fösvann.
Di skiljdes men käringar ropa i skog
om vem sôm börja å vilken sôm slog.
Å månen sken på slipsar å manschetter å en kragknapp,
å på en mustasch sôm låg där stilla strödd liksom en hötapp.
De talas i byn båd ôm krig å ôm fest
men ôm kalabaliken i Kallkälla mest.